

Rapport

Datum: 13 oktober 2005
Rapportnummer: 2005/315

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op 21 december 2003:

- hem onheus heeft bejegend door reeds aan het begin van de controle hem te behandelen alsof hij iets verkeerd had gedaan;
- de toezegging om de controles op grond van de Wet Wapens en Munitie niet in uniform te doen, niet is nagekomen;
- aan hem heeft meegedeeld dat hij zijn wapens niet correct heeft opgeborgen.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker is al jarenlang een actief sportschutter. Hij beschikt daartoe over vier verschillende vuurwapens en de daarbij behorende verloven. Op 21 december 2003 kwamen er drie politieambtenaren bij hem aan de deur om de manier waarop hij zijn wapens bewaart te controleren.

I. Ten aanzien van de bejegening

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een van de politieambtenaren die bij de controle op 21 december 2003 betrokken waren, hem onheus heeft bejegend, door hem reeds aan het begin van de controle te behandelen of hij iets verkeerd had gedaan.
2. Op 22 december 2003 stuurde verzoeker een brief aan het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, waarin hij zijn klacht uiteenzet. Hij schrijft onder meer dat hij op 21 december 2003 werd gecontroleerd door drie politieambtenaren. Eén van hen (later bleek dit politieambtenaar G. te zijn) deed van het begin af aan al vervelend tegen hem, aldus verzoeker. De politieambtenaar behandelde hem alsof hij iets verkeerd had gedaan. Verzoeker denkt dat de politieambtenaar hem zo behandelde omdat hij wist wie hij was en wat hij voor werk deed. Verzoeker was op het moment van de controle actief in de gemeentepolitiek.
3. In het kader van de interne klachtenprocedure bij de politie, legde G. op 15 januari 2004 een schriftelijke verklaring af. G. schrijft onder meer dat hij als projectleider vuurwapens belast was met de coördinatie van de controle op verlofhouders Wet wapens en munitie (WWM) in het gebied waar verzoeker woonachtig is. Op 21 december 2003 werden er acht

verlofhouders gecontroleerd. Volgens G. had verzoeker altijd wat aan te merken op de politiecontroles en kwamen de controles hem nooit goed uit.

Toen G. en zijn collega's bij verzoeker aan de deur kwamen, was verzoeker al gepikeerd, aldus G. Verzoeker vond een controle niet nodig en het kwam hem ook niet uit. Hij liet hen wel tot zijn woning toe. G. schrijft voorts dat verzoeker rook naar alcohol.

4. Op 17 februari 2004 had verzoeker een gesprek met hoofdinspecteur van politie O. over zijn klacht. Verzoeker geeft aan dat G. zich had moeten realiseren dat hij niet in goede doen was, omdat hij op het tijdstip van de controle nog in nachtkleding liep. Hij vindt dat G. op een verkeerde manier met hem communiceerde en dat hij geen respect toonde voor zijn spullen. Ook vindt hij het vervelend dat G. het wasgoed dat in de kamer hing waar de wapens waren opgeborgen, ruw opzij duwde.

5. Per brief van 6 april 2004 reageerde verzoeker op de verklaring van G. Hij schrijft dat de politieambtenaren zich niet correct gedroegen, omdat ze niet bij hem aanbelden, maar bij zijn burelen. Volgens verzoeker was G. vooringenomen ten aanzien van de controle bij hem thuis, omdat hij schrijft dat verzoeker altijd wat had aan te merken op de controles en dat deze hem nooit uitkwamen.

Verzoeker schrijft voorts dat de controle hem op 21 december 2003 niet goed uitkwam, omdat hij enkele maanden daarvoor was geopereerd aan zijn arm en daar last van had. Hij vindt dat G. hiervoor begrip had moeten tonen.

Tevens is verzoeker het niet eens met de opmerking van G. over zijn alcoholgebruik. Verzoeker stelt dat hij niet of nauwelijks alcohol drinkt en die dag geen alcohol had gedronken.

6. De Commissie voor de politiekachten Amsterdam-Amstelland bracht op 21 juli 2004 advies uit naar aanleiding van de klacht van verzoeker. De Commissie schreef dat het toezicht door G. had plaatsgevonden op grond van bevoegdheden uit de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en was van oordeel dat G. niet had gehandeld in strijd met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit. De Commissie adviseerde om de klacht over de bejegening niet gegrond te verklaren.

7. Op 4 oktober 2004 stuurde de korpsbeheerder zijn oordeel, met daarbij gevoegd het advies van de Commissie aan verzoeker. De korpsbeheerder volgde het advies van de Commissie.

8. Op 14 oktober 2004 stuurde verzoeker een klachtbrief naar de Nationale ombudsman. Verzoeker schrijft hierin onder meer:

"Een bejegeningklacht werd ongegrond verklaard - en daar heb ik grote moeite mee.

De agent behandelde mij vanaf het moment dat hij aanbelde als... nou ja, niet correct.

In zijn verweer schreef de agent (...) dat ik naar alcohol had geroken toen ik de deur opende.

Dat was zijn verweer voor zijn gedrag ten opzichte van mij. Dan was er dus iets aan de hand volgens die agent. Maar de commissie gaat hier helemaal aan voorbij.

Ik drink overigens niet of nauwelijks en die zondagmiddag had ik geen druppel alcohol gedronken."

9. Op 7 december 2004 nam de Nationale ombudsman de klacht van verzoeker in onderzoek. De Nationale ombudsman vroeg aan verzoeker nader toe te lichten waaruit de onheuse bejegening van G. bestond tijdens de controle. Per brief van 10 december 2004 reageerde verzoeker. Verzoeker schrijft dat het gaat om het gevoel dat hij had bij de controle. Hij heeft het idee dat de politie mensen die sportschutter zijn en een wapenvergunning hebben bij voorbaat al verdacht vindt. Voorts schrijft hij dat hij zelf vooroordelen heeft over de politieambtenaren die de controles op de wapenvergunninghouders uitvoeren. Hij probeert hier echter wel voor open te staan.

Het feit dat de politie niet bij hem, maar bij zijn bureaus aanbelde, wekte bij verzoeker de indruk dat er iets aan de hand zou zijn.

Toen de politie bij hem binnenkwam, sloegen ze geen vriendelijke toon aan. Verzoeker geeft aan dat de politieambtenaren op dat moment hadden moeten zien dat hij ziek was. Toen ze in de kamer kwamen waar de wapens en munitie lagen, duwde de politie ruw de was opzij.

10. Per brief van 23 februari 2005 stuurde de korpsbeheerder zijn reactie op de klacht. Volgens de korpsbeheerder was G. belast met het toezicht op de naleving van het bij en krachtens de WWM bepaalde. Zijn taak bestond uit het controleren of "het wapen en de bijbehorende munitie worden bewaard in afzonderlijke, deugdelijke afgesloten en voor onbevoegden niet gemakkelijk bereikbare bergplaatsen". De korpsbeheerder geeft aan de klacht marginaal te toetsen, omdat het beklagde optreden heeft plaatsgevonden in het voortraject van de bezwaarschriftenprocedure. Verzoeker kon namelijk bezwaar maken tegen de beschikking, wanneer de vermaning van G. tot intrekking van het verlof had geleid. De korpsbeheerder is van oordeel dat G. niet de marge van zijn controlebevoegdheid heeft overschreden en acht de klacht niet gegrond.

11. Op 31 mei 2005 legde G. een telefonische verklaring af tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman. Hij verklaarde onder meer dat hij bij de controle van verzoeker op 21 december 2003 niet bij verzoeker, maar bij de bureaus heeft aangebeld, omdat dit gebruikelijk is binnen zijn korps bij portiekwoningen. Gevraagd wordt dan om de centrale toegangsdeur te openen. De politie zegt niet waarvoor of voor wie ze komen.

Reden hiervoor is, aldus G., dat degene voor wie de politie aan de deur komt, niet nog snel spullen kan wegstoppen.

G. verklaarde voorts dat hij verzoeker kende van eerdere controles. Volgens G. komen de controles verzoeker nooit uit. Ook nu mopperde verzoeker toen de politie bij hem aan de deur kwam. G. kan zich niet herinneren dat verzoeker op 21 december 2003 in nachtkleding liep. Dat was in ieder geval niet duidelijk te zien, aldus G. G. kan zich niet herinneren dat verzoeker heeft gezegd dat hij zich niet lekker voelde.

Met betrekking tot verzoekers klacht over het gevoel dat hij werd behandeld of hij iets verkeerd had gedaan, verklaarde G. dat dit inderdaad een gevoel is van verzoeker. G. verklaarde dat hij en zijn collega's verzoeker tijdens de controle vriendelijk hebben behandeld en dat door het gemopper van verzoeker de toon van de politie gedurende de controle formeler is geworden. Er is tijdens de controle echter geen onvertogen woord gevallen, aldus G.

G. gaf tenslotte aan dat hij niks bedoelde met zijn opmerking over het alcoholgebruik van verzoeker, maar het vreemd vond dat verzoeker gezien het tijdstip van de controle naar alcohol rook.

12. Op 13 juni 2005 legde betrokken politieambtenaar D. een telefonische verklaring af tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman. D. heeft verklaard dat hij in het kader van zijn opleiding meeging met politieambtenaar G. om verlofhouders te controleren.

Tijdens de briefing legde G. uit dat er tijdens dit soort controles bij portiekwoningen niet wordt aangebeld bij de verlofhouder zelf, maar bij de buren met het verzoek de centrale toegangsdeur te openen. Hierbij wordt niet gezegd waarvoor en voor wie de politie komt.

Toen verzoeker de deur opende, zei hij dat de controle hem niet uitkwam, en mopperde hij. Volgens D. heeft G. zich vanaf het begin van de controle professioneel en netjes opgesteld, ondanks de manier waarop verzoeker reageerde. G. heeft verzoeker niet onheus bejegend, terwijl verzoeker gedurende de controle vervelend gedrag vertoonde, doordat hij mopperde, aldus D.

Beoordeling

13. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.

14. Zowel politieambtenaar G. als D. heeft verklaard dat zij verzoeker tijdens de controle van zijn vuurwapens fatsoenlijk hebben benaderd en dat het feit dat de politie wellicht formeel overkwam tijdens dit bezoek aan verzoeker zelf lag, omdat deze van het begin van

de controle af aan heeft aangegeven dat de controle hem niet uitkwam en hij gedurende de controle bleef mopperen.

15. Verzoeker heeft niet duidelijk aangegeven waaruit de onheuse bejegening van G. bestond tijdens de controle. Volgens verzoeker kwam de gedachte dat G. hem tijdens de controle behandelde of hij iets verkeers had gedaan, voort uit een gevoel. Hij heeft het idee dat de politie sportschutters bij voorbaat al verdacht vindt.

16. Nu verzoeker niet heeft aangegeven waaruit de onheuse bejegening van politieambtenaar G. bestond en zowel G. als D. heeft verklaard dat zij verzoeker niet onheus hebben bejegend en behandeld alsof hij iets verkeers had gedaan acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat G. verzoeker onheus heeft bejegend.

G. heeft niet gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

17. Ten overvloede overweegt de Nationale ombudsman het volgende.

Tijdens het onderzoek is aan de orde gekomen dat de politieambtenaren voor de controle hebben aangebeld bij de burens van verzoeker en niet bij verzoeker zelf. Zowel G. als D. heeft hierover verklaard dat het binnen hun politieregio de standaard procedure is om bij de controle van verlofhouders die in portiekwoningen wonen niet aan te bellen bij de verlofhouder zelf, maar bij de burens, zodat de verlofhouder niet nog snel spullen kan opbergen of iets dergelijks.

18. Verzoeker is van mening dat de politie doordat zij eerst bij zijn burens hebben aangebeld en niet bij hem, de indruk wekten dat er "iets aan de hand zou zijn". Hij vindt dit vervelend en vindt dat de politie gewoon bij hem had moeten aanbellen.

19. Bij een controle van verlofhouders van vuurwapens kijkt de politie of de verlofhouder de wapens en munitie volgens de voorschriften (zie Achtergrond, onder 2.) heeft opgeborgen. In de Circulaire wapens en munitie (zie Achtergrond, onder 2.) is vastgelegd dat een dergelijke controle bij voorkeur onaangekondigd plaatsvindt. Verlofhouders zijn ervan op de hoogte dat zij minimaal eenmaal per jaar door de politie kunnen worden gecontroleerd (zie Achtergrond, onder 3. en 4.).

Gezien het doel van de controle acht de Nationale ombudsman het begrijpelijk dat de politieambtenaren eerst bij de burens van verzoeker hebben aangebeld om hen de centrale voordeur te laten openen, alvorens zij bij de voordeur van verzoeker aanbelden. Zij hebben hiermee niet onevenredig gehandeld. Wanneer de verlofhouder van tevoren op de hoogte zou zijn van een controle van de naleving van de voorschriften, doordat er direct bij de verlofhouder zelf zou worden aangebeld, of wanneer hiervoor van tevoren een afspraak zou worden gemaakt, zou het effect van de controle tenietgedaan kunnen worden, omdat

er dan immers geen sprake meer is van een onaangekondigde controle. Nu de politieambtenaren niet tegen de burens hebben gezegd waarvoor zij kwamen en voor wie, is de Nationale ombudsman van mening dat hiermee geen ongeoorloofde inbreuk is gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van verzoeker.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van de toezegging om controles niet in uniform te doen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat de politieambtenaren hun uniform droegen tijdens de controle die bij hem thuis plaatsvond op basis van de WWM, terwijl er een afspraak was gemaakt om dergelijke controles in burger te doen.

2. In zijn brief van 22 december 2003 aan het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, schrijft verzoeker dat ooit is afgesproken dat de politie controles van zijn wapenvergunning in burger zou uitvoeren, maar dat men zich niet aan deze afspraak houdt.

3. In zijn schriftelijke verklaring van 15 januari 2004, schrijft G. onder meer dat de controles in het bewakingsgebied van het wijkteam waarbinnen verzoeker valt, de laatste vijf à zes jaar worden uitgevoerd door politieagenten in uniform gekleed. Volgens G. zijn er nooit afspraken gemaakt over het in burger controleren van wapenvergunninghouders.

Voorts schrijft G. dat deze politieambtenaren buiten de controle van verlofhouders direct moeten kunnen worden ingezet bij activiteiten waarbij geüniformeerd politiepersoneel vereist is.

4. Hoofdinspecteur van politie O. schrijft in zijn brief van 17 februari 2004 dat er nooit afspraken zijn gemaakt over het feit dat de controle van wapenvergunninghouders niet in uniform zou mogen worden uitgevoerd.

5. In zijn reactie van 6 april 2004 schrijft verzoeker dat er volgens hem wèl afspraken waren gemaakt over de controles in burger. Deze afspraken waren volgens hem gemaakt, om geen extra aandacht te vestigen op (vuurwapen)controles. Burens zouden doordat de politie in uniform aan de deur komt namelijk een verkeerd beeld kunnen krijgen, aldus verzoeker.

6. De Commissie voor de politiekachten Amsterdam-Amstelland schrijft in haar advies van 21 juli 2004 dat er volgens verzoeker afspraken waren over het niet in uniform controleren, maar dat G. dit ontkent. De Commissie schrijft dat zij zich niet in staat acht om de feiten hieromtrent vast te stellen en adviseert de korpsbeheerder zich van een oordeel te onthouden.

7. De korpsbeheerder neemt het advies van de Commissie over in zijn oordeel van 4 oktober 2004.

8. In zijn klachtbrief aan de Nationale ombudsman van 14 oktober 2004, schrijft verzoeker dat er een toezegging zou zijn dat politieagenten bij controle van sportschutters bij voorkeur niet in uniform zullen komen.

9.1. In reactie op de klacht schrijft de korpsbeheerder op 23 februari 2005 dat hij bij nader inzien van oordeel is dat dit onderdeel van de klacht van verzoeker niet gegrond is. Verzoeker schrijft namelijk dat de politie *bij voorkeur* niet in uniform zou controleren. Hiermee nuanceert en zwakt verzoeker dit onderdeel van de klacht af, aldus de korpsbeheerder. Volgens de korpsbeheerder geeft verzoeker hiermee aan dat er geen duidelijke afspraak is die de politie had moeten nakomen.

9.2. Bij het standpunt van de korpsbeheerder is een brief van K. van de dienst executieve ondersteuning van 27 december 2004 gevoegd. K schrijft dat er bij zijn afdeling geen procedure bekend is, waarin staat beschreven dat de controle van een wapenvergunninghouder wel of niet in uniform moet plaatsvinden. Voorts schrijft K. dat verlofhouders wel regelmatig klagen over het feit dat controle in uniform plaatsvindt.

10. Verzoeker reageerde per brief van 6 maart 2005 op het standpunt van de korpsbeheerder op de klacht. Hij schrijft dat er bij zijn weten een afspraak was tussen de Koninklijke Nederlandse Schutters Associatie en justitie over het bij voorkeur niet in uniform controleren van wapenvergunninghouders. Hij schrijft dat zijn geheugen echter niet heel goed meer is. Hij heeft jaren geleden van de eigenaar van wapenhandel M. gehoord dat deze afspraak er was. Hij vindt het vreemd dat de politie niet op de hoogte was van deze afspraak.

11.1. G. heeft verklaard tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman dat de controles van verlofhouders altijd in uniform worden uitgevoerd. G. kan zich niet herinneren of verzoeker tijdens de controle op 21 december 2003 gezegd heeft dat de controles volgens afspraak niet in uniform zouden plaatsvinden, maar weet wel dat verzoeker hier regelmatig een opmerking over maakt, omdat hij al meerdere malen controles bij verzoeker heeft uitgevoerd. G. geeft aan dat de reden voor het feit dat de politie controles van verlofhouders in uniform uitvoert, gelegen is in het feit dat de politieambtenaren die de controles uitvoeren tijdens een controle ook inzetbaar moeten zijn voor andere zaken. Bovendien is het politie-uniform de werkkleding van de politie en gaan de politieambtenaren die de controles van verlofhouders uitvoeren zich niet voor iedere controle omkleden, aldus G. Volgens G. snijdt het argument van verzoeker dat de bureaus dan kunnen zien dat er politie aan de deur is, geen hout, omdat de politieambtenaren die aan de deur komen er niet uitzien alsof ze iemand komen aanhouden. Bovendien weten verlofhouders dat ze minimaal eenmaal per jaar kunnen worden gecontroleerd, aldus G.

11.2. D. heeft verklaard tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman dat hij niet weet of er een afspraak is gemaakt om controles van verlofhouders niet in uniform te doen. D. kan zich niet herinneren of verzoeker er tijdens de controle op 21 december 2003 een opmerking over heeft gemaakt.

Beoordeling

12. In de Circulaire wapens en munitie (zie Achtergrond, onder 2.) is neergelegd dat houders van een verlof tot het voorhanden hebben van een vuurwapen steekproefsgewijs, minimaal eenmaal per jaar gecontroleerd worden of de wapens die door de betrokkene voorhanden worden gehouden beantwoorden aan de omschrijving op het verlof, of de betrokkene geen andere dan de bij die wapens behorende munitie voorhanden heeft en of de wapens en/of munitie juist zijn opgeborgen. De controle zal plaatsvinden door middel van een, bij voorkeur, onaangekondigd huisbezoek.

13. Nu verzoeker niet nader heeft toegelicht door welke instantie en wanneer de door hem bedoelde toezegging is gedaan, valt dit niet na te gaan. Tevens is niet uit de van toepassing zijnde regelgeving, noch uit de informatie die het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verstrekt aan verlofhouders, naar voren gekomen dat er sprake is van een dergelijke afspraak. Tenslotte hebben de politieambtenaren G. en D. verklaard dat zij niet van een dergelijke afspraak op de hoogte zijn.

Op basis hiervan acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat de door verzoeker bedoelde toezegging is gedaan. De klacht van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

III. Ten aanzien van de mededeling dat verzoeker zijn wapens niet correct heeft opgeborgen

Bevindingen

1. Verzoeker schrijft in zijn brief van 22 december 2003 aan het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland dat politieambtenaar G. vond dat hij zijn wapens en de daarbij behorende munitie niet goed had opgeborgen. Verzoeker schrijft dat hij zijn wapens en munitie al vijftien jaar zo opbergt en dat de politie hier tijdens de jaarlijkse controle nog nooit opmerkingen over heeft gemaakt. De wapens zitten in een (kleding)kast, die met behulp van een slot kan worden afgesloten. De sleutel zit niet op de deur, aldus verzoeker.

2. In de mutatie die politieambtenaren G., B. en D. hebben opgemaakt op 21 december 2003, staat vermeld dat G., B. en D. verzoeker hebben gecontroleerd. Voorts staat het volgende vermeld in de mutatie:

"...M. had zijn wapens, 1 kogelgeweer, 2 pistolen en 1 revolver, opgeborgen in een niet goed afsluitbare linnenkast. Een pistool lag in een foedraal los in een hoek van de kast.

Bestuurlijke politiezorg wordt hierover in kennis gesteld.

M. is te kennen gegeven dat hij 2 maanden de tijd heeft om een goed afsluitbare kast aan te schaffen..."

3. G. schrijft in zijn schriftelijke verklaring van 15 januari 2004 dat de wapens en munitie van verzoeker niet werden bewaard in een deugdelijk afgesloten en voor derden moeilijk bereikbare plaats. G. schrijft dat hij zag dat de wapens van verzoeker los in een eenvoudig te openen kledingkast lagen. In deze kast lag en hing ook de nodige kleding. Voorts schrijft G. dat bij een deugdelijk afgesloten en voor derden moeilijk te bereiken plaats wordt gedacht aan bijvoorbeeld een kluis of een verankerde stalen kast of kist. Toen G. verzoeker aansprak op de manier waarop deze zijn wapens en munitie bewaarde, gaf verzoeker aan dat hij het niet eens was met G. G. heeft vervolgens tegen verzoeker gezegd dat hij een andere bewaarplaats moest aanschaffen en dat hij over een aantal maanden opnieuw zou worden gecontroleerd.

4. Tijdens het gesprek van 17 februari 2004 waarbij verzoeker zijn klacht heeft toegelicht, herhaalde verzoeker dat G. de eerste politieambtenaar was die een opmerking maakte over de manier waarop verzoeker zijn wapens en munitie opbergt sinds hij over een wapenvergunning beschikt en er derhalve controles bij hem thuis worden uitgevoerd.

5. Hoofdinspecteur van politie O. schrijft in zijn brief van 17 februari 2004 dat de manier waarop verzoeker zijn wapens en munitie had opgeborgen, niet correct was. Deze waren niet zodanig opgeborgen dat deze door een derde niet op een eenvoudige manier konden worden verkregen. Volgens O. voldeed de bewaarplaats van verzoeker daaraan niet.

6. In zijn brief van 10 december 2004 aan de Nationale ombudsman licht verzoeker zijn klacht toe. Hij schrijft dat de politieambtenaar niet in zijn recht stond om te eisen dat verzoeker zijn wapens in een kluis moest opbergen.

7. De korpsbeheerder geeft in zijn reactie op de klacht per brief van 23 februari 2005 aan dat politieambtenaar G. destijds een uitspraak deed over de deugdelijkheid van het opbergen van het wapen. Volgens de korpsbeheerder was dit in de lijn van zijn taakuitoefening en had verzoeker bezwaar tegen de beschikking kunnen maken wanneer de vermaning van G. tot intrekking van het verlof had geleid. Omdat hetgeen waar de klacht van verzoeker op toeziet heeft plaatsgevonden in het voortraject van de bezwaarschriftprocedure, is de korpsbeheerder van mening dat hij zich in deze fase en in de klachtenprocedure, niet inhoudelijk over het oordeel van G. moet uitlaten en beperkt hij zich tot een marginale toetsing. De korpsbeheerder is van oordeel dat G. de marge van zijn controlebevoegdheid niet heeft overschreden en niet onbehoorlijk heeft opgetreden.

De korpsbeheerder acht de klacht op dit punt niet gegrond.

8. Per brief van 3 mei 2005 laat de korpsbeheerder via een e-mailbericht van politieambtenaar G. aan de Nationale ombudsman weten dat verzoeker geen beschikking heeft ontvangen na de controle op 21 december 2003 tot intrekking van het verlof. Volgens G. is het niet gebruikelijk om een beschikking te geven bij controle van verlofhouders door politieambtenaren van zijn wijkteam.

9. G. heeft tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman verklaard dat verzoeker zijn wapens en munitie in een losstaande kledingkast had opgeborgen en dat de kast op slot zat. De sleutel moest verzoeker ergens anders vandaan halen. Volgens G. voldoet deze kast niet aan de eisen die de wet stelt aan een deugdelijk af te sluiten kast/ruimte, maar geeft hij hierbij aan dat dit wel een discussiepunt is. Het gaat er volgens G. om dat een kast voor een derde niet makkelijk toegankelijk is en dat is de kast waar verzoeker zijn wapens en munitie in had opgeborgen wel. G. heeft verder verklaard dat hij tegen verzoeker heeft gezegd dat hij opvalt tussen de andere verlofhouders, omdat deze allemaal een stalen kast hebben en dat hij een andere kast moet aanschaffen. Tenslotte heeft G. verklaard dat hij tegen verzoeker heeft gezegd dat hij hem over een aantal maanden nogmaals zou controleren om te kijken of hij een andere kast had aangeschaft.

De opmerkingen die hij in de richting van verzoeker heeft gemaakt, waren geen officiële waarschuwingen, aldus G.

10. D. heeft tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman verklaard dat verzoeker zijn wapens bewaarde in een niet erg stevige, losse kledingkast. Volgens D. was de kast niet op slot. D. deelde voorts mee dat hij niet veel ervaring heeft met het controleren van verlofhouders, maar dat verzoeker in vergelijking met de verlofhouders die hij eerder had gezien op 21 december 2003 zijn wapens slordig had opgeborgen. G. zei tegen verzoeker dat hij zijn wapens niet bewaarde op de manier waarop dit zou moeten, aldus D. Volgens D. moeten wapens worden opgeborgen in een afsluitbare kast, het liefst in een kluis. Verzoeker voldeed hier niet aan, aldus D. G. heeft nogmaals aan verzoeker uitgelegd hoe wapens en munitie dienen te worden opgeborgen, aldus D. Ook zei G. tegen verzoeker dat er geen proces-verbaal tegen hem zou worden opgemaakt, maar dat de manier waarop verzoekers wapens waren opgeborgen bij een volgende controle wel in orde diende te zijn. Tenslotte heeft G. tegen verzoeker gezegd dat er binnen een bepaalde tijd nog een controle zou plaatsvinden, aldus D.

11. In de folder Wapenbezit en veiligheid van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, welke folder is bestemd voor houders van een "jachtakte" danwel houders van "een verlof tot het voorhanden hebben van vuurwapens en/of munitie" (zie Achtergrond, onder 3. en 4.), staat onder meer vermeld dat een verlofhouder zijn wapen en munitie zodanig dient op te bergen dat een ongewenste bezoeker niet in één of enkele handelingen kan beschikken over een geladen vuurwapen. Het beste hiervoor is een

wapenkluis, maar een ingebouwde kast met een stevige deur en een slot erop kan ook voldoen. Niet voldoende is een losse kast van hout of hardboard.

12. In de Circulaire wapens en munitie (zie Achtergrond, onder 2.) staat vermeld dat wanneer er onregelmatigheden worden geconstateerd bij de jaarlijkse controle van verlofhouders, er een schriftelijke waarschuwing dient te worden gegeven aan de betrokkene, waarin staat welke onregelmatigheid is geconstateerd en de betrokkene wordt gemaand dit in de toekomst te voorkomen. Tevens kan een proces-verbaal worden opgemaakt. Wanneer er regelmatig onregelmatigheden worden aangetroffen bij controles, of sprake is van misbruik van het verlof, kan worden overgegaan tot intrekking van het verlof. De verlofhouder wordt door middel van een beschikking hiervan op de hoogte gesteld.

De in artikel 45 WWM genoemde ambtenaren zijn bevoegd tot het uitvoeren van de jaarlijkse controle van verlofhouders.

13. Het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland heeft een kopie van een Verlof WWM toegestuurd, zoals dit in de regio Amsterdam-Amstelland wordt verstrekt (zie Achtergrond, onder 3.). Op de achterkant van dit verlof staat vermeld dat het wapen en de bijbehorende munitie worden bewaard in afzonderlijke deugdelijk afgesloten en voor onbevoegden niet gemakkelijk bereikbare plaatsen. Voorts staat er op het verlof aangegeven dat bij misbruik van het verlof en/of van wapen of munitie, waaronder mede te verstaan het niet betrachten van uiterste voorzichtigheid en zorg bij het omgaan met het wapen en de munitie, het verlof onverwijld zal worden ingetrokken.

Beoordeling

14. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen.

15. G. was met zijn collega's B. en D. op grond van artikel 45 WWM in samenhang met artikel 141 Wetboek van Strafvordering bevoegd tot het uitvoeren van een controle van houders van een verlof tot het voorhanden hebben van vuurwapens en/of munitie. In artikel 45 WWM staat weergegeven dat de bevoegdheid van de politieambtenaren die met de controle belast zijn, is beperkt tot hetgeen is vastgelegd in artikel 5:18 Awb.

16. Tijdens de controle hebben G., B. en D. geconstateerd dat verzoeker zijn vuurwapens en munitie niet had opgeborgen, zoals de Circulaire wapens en munitie dit vereist. Vast is komen te staan dat G. tegen verzoeker heeft gezegd dat verzoeker zijn wapens en munitie niet op de juiste manier had opgeborgen. Tevens is vast komen te staan dat G. tegen verzoeker heeft gezegd dat hij zijn wapens en munitie op een andere manier moest opbergen en dat hij hem over een aantal maanden opnieuw zou controleren.

17. In de Circulaire wapens en munitie (zie Achtergrond, onder 2.) staat vermeld dat personen die er blijk van hebben gegeven het met de naleving van de voorschriften niet zo nauw te nemen, aan een intensiever toezicht dienen te worden onderworpen dan personen van wie is gebleken dat zij de wapenwetgeving stipt naleven. Wanneer bij de controle van verlofhouders een onregelmatigheid wordt geconstateerd, dient de verlofhouder een schriftelijke waarschuwing te krijgen. Uit het onderzoek is niet komen vast te staan dat verzoeker een schriftelijke waarschuwing heeft ontvangen.

18. Zowel op het verlot, als in de folder Wapenbezit en Veiligheid en in de Circulaire Wapens en munitie (zie Achtergrond, onder 2. ,3. en 4.) staat weergegeven dat een verlofhouder zijn wapens en munitie zodanig dient op te bergen, dat een derde hiertoe geen gemakkelijke toegang kan hebben. In de folder staan voorbeelden genoemd van opbergplaatsen die niet onder een veilige opbergplaats vallen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat G., nu hij bevoegd was tot het controleren van verzoeker, niet in strijd met het professionaliteitsvereiste heeft gehandeld, door verzoeker mee te delen dat hij vond dat verzoeker zijn wapens en munitie niet op de juiste manier had opgeborgen.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

19. Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman het volgende op.

Uit het onderzoek is komen vast te staan dat verzoeker slechts een mondelinge waarschuwing heeft gehad van G. bij de controle. Verzoeker schrijft in zijn brief van 6 maart 2005 aan de Nationale ombudsman dat hij begin 2005 bij het verlengen van zijn verlot door de dienstdoende politieambtenaar werd aangesproken op het feit dat hij zijn wapens niet goed zou hebben opgeborgen. Verzoeker is niet enkele maanden na de controle in december 2003 opnieuw bezocht om te controleren of hij zijn wapens en munitie op een andere manier had opgeborgen.

20. Zoals in de Circulaire Wapens en munitie (zie Achtergrond, onder 2.) staat weergegeven is het doel van de WWM de bestrijding van het illegale vuurwapenbezit en verkeren verlofhouders in een uitzonderingspositie in vergelijking met andere burgers. Deze positie brengt met zich mee dat van een verlofhouder stipte naleving van de voorschriften mag worden verlangd op het gebied van wapens en munitie en dat tevens van de verlofhouder moet kunnen worden verwacht dat hij zich onthoudt van overtredingen die kunnen worden beschouwd als een tamelijk ernstige aantasting van de rechtsorde. Het verlot en de wapens en munitie mogen alleen worden gebruikt voor het doel waarvoor het verlot is verleend. Misbruik van het verlot of het wapen en munitie kan onder meer bestaan uit het niet betrachten van de uiterste voorzichtigheid en zorg bij de omgang met het wapen of de munitie, zoals het niet afdoende opbergen van het wapen of de munitie.

Het weigeren of intrekken van een verlot is geen strafrechtelijke sanctie, maar een bestuursrechtelijke maatregel ter bescherming van de veiligheid van de samenleving.

Geringe twijfel aan het naleven van de voorschriften is al voldoende om een verlof in te trekken of niet te verlenen. De korpschef neemt deze beslissing, waartegen administratief beroep openstaat (volgens artikel 34 WWM, zie Achtergrond, onder 1.).

Voorts dient volgens de Circulaire wapens en munitie een schriftelijke waarschuwing te worden gegeven aan personen van wie is gebleken dat zij de wapenwetgeving niet stipt naleven. Tevens kan proces-verbaal worden opgemaakt. Hiervan kan uiteindelijk het gevolg zijn dat tot intrekking van het verlof wordt overgegaan.

De Nationale ombudsman acht het noodzakelijk met het oog op de veiligheid en de controle op vuurwapenbezit in Nederland, om verlofhouders na een mondelinge waarschuwing, een schriftelijke waarschuwing te geven. Zonder schriftelijke waarschuwing heeft de mondelinge waarschuwing geen rechtsgevolg. Zeker niet wanneer - zoals in dit geval - de aangekondigde nadere controle niet wordt uitgevoerd.

De Nationale ombudsman acht het dan ook niet juist dat politieambtenaar G. slechts een mondelinge waarschuwing heeft gegeven aan verzoeker en dat hier vervolgens geen nadere actie op is gevolgd.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 14 oktober 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. De korpsbeheerder en de betrokken politieambtenaren werd een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en betrokken ambtenaar G. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker en betrokken ambtenaar D. gaf aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Klachtbrief van verzoeker van 22 december 2003 aan het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Schriftelijke verklaring betrokken politieambtenaar G. van 15 januari 2004.

Gespreksverslag van 21 januari 2004 van het gesprek dat hoofdinspecteur van politie O. op 20 januari 2004 heeft gehouden met verzoeker naar aanleiding van diens klacht en een onderzoeksverslag van O. van 17 februari 2004.

Klachtbrief van verzoeker van 6 april 2004 aan de Commissie voor de politiekachten Amsterdam-Amstelland.

Advies van de Commissie voor de politiekachten Amsterdam-Amstelland van 21 juli 2004 en het oordeel van de korpsbeheerder van 4 oktober 2004.

Verzoekschrift van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 14 oktober 2004.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 7 december 2004.

Reactie van verzoeker op de openingsbrief van de Nationale ombudsman van 10 december 2004.

Standpunt van de korpsbeheerder van 23 februari 2005 met hierbij gevoegd onder meer de folder Wapenbezit en Veiligheid van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en de brief van K. van de Dienst executieve ondersteuning van 27 december 2004.

Brief van verzoeker van 6 maart 2005 en e-mailbericht van verzoeker van 1 juni 2005.

Reactie van de korpsbeheerder van 3 mei 2005 op de nadere vragen van de Nationale ombudsman, met daarbij gevoegd het e-mailbericht van politieambtenaar G. van 17 april 2005.

Voorbeeldverlof WWM, op 11 mei 2005 ontvangen van de Dienst executieve ondersteuning van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Verklaringen van politieambtenaren G. en D., telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman afgelegd respectievelijk op 31 mei 2005 en 13 juni 2005.

Brief van verzoeker van 19 juli 2005 en digitale foto's van de kast waarin hij zijn wapens en munitie heeft opgeborgen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wet wapens en munitie 1997

Artikel 7

"1. De in deze wet genoemde erkenningen, consenten, vergunningen, verloven en ontheffingen worden, onverminderd de bijzondere gronden tot weigering daarvan, geweigerd indien:

- a. de aanvrager niet de door Onze Minister bij regeling vastgestelde gegevens en bescheiden heeft overgelegd;
- b. er reden is om te vrezen dat aan de aanvrager het onder zich hebben van wapens of munitie niet kan worden toevertrouwd;
- c. er reden is om te vrezen dat daarvan dan wel van wapens of munitie misbruik zal worden gemaakt; of
- d. wanneer daartoe dringende, aan het algemeen belang ontleende, redenen bestaan.

2. De in deze wet genoemde erkenningen, consenten, vergunningen, verloven en ontheffingen kunnen, onverminderd de bijzondere gronden tot wijziging of intrekking daarvan, door het bestuursorgaan dat deze heeft verleend of door Onze Minister worden gewijzigd of ingetrokken:

- a. indien onjuiste gegevens zijn verstrekt die hebben geleid tot de verlening daarvan;
- b. indien er aanwijzingen zijn dat aan de houder daarvan het onder zich hebben van wapens of munitie niet langer kan worden toevertrouwd;
- c. in geval van misbruik daarvan dan wel van wapens of munitie;

- d. indien niet meer wordt voldaan aan de vereisten voor de verlening daarvan;
- e. bij niet inachtneming van een daaraan verbonden beperking of voorschrift; of
- f. wanneer daartoe dringende, aan het algemeen belang ontleende, redenen bestaan."

Artikel 28

"1. Verlof tot het voorhanden hebben van een wapen en munitie wordt, uitsluitend voor wapens en munitie behorend tot categorie III, verleend door de korpschef in de woon- of verblijfplaats van de aanvrager.

2. Een verlof wordt verleend indien:

- a. een redelijk belang de verlening van het verlof vordert;
- b. de aanvrager geen gevaar voor zichzelf, de openbare orde of veiligheid kan vormen;
- c. de aanvrager tenminste de leeftijd van achttien jaren heeft bereikt, behoudens afwijking voor leden van een schietvereniging.

3. Het belang met het oog waarop het verlof is verleend, wordt in het verlof omschreven.

4. Een verlof heeft een geldigheid van ten hoogste een jaar en kan worden verlengd, indien aan de vereisten voor de verlening daarvan nog wordt voldaan.

5. Indien de aanvrager die geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland heeft, ingezetene is van een van de andere lid-staten van de Europese Gemeenschappen, doet Onze Minister mededeling aan die lid-staat van de verlening van een verlof als bedoeld in het eerste lid, wanneer het verlof betrekking heeft op wapens of munitie ten aanzien waarvan het voorhanden hebben in die lid-staat aan een vergunning is onderworpen."

Artikel 33

"1. Onverminderd artikel 10, eerste lid, aanhef en onder b, kan Onze Minister, ten behoeve van de beveiliging, eisen vaststellen, waaraan ruimten en vervoermiddelen, waarin wapens of munitie van de categorieën II en III worden bewaard of vervoerd, moeten voldoen. Worden zulke eisen vastgesteld voor ruimten en vervoermiddelen, in gebruik bij de krijgsmacht, dan geschiedt dit door Onze Minister van Defensie.

2. Onze Minister kan, ten behoeve van de veiligheid, technische eisen vaststellen, waaraan wapens en munitie van categorie III bij overdracht aan personen die een verlof tot verkrijging als bedoeld in artikel 32 hebben, moeten voldoen."

Artikel 34

"1. Tegen beschikkingen van de korpschef en de Belastingdienst/Douane centrale dienst voor in- en uitvoer genomen krachtens deze wet staat administratief beroep open bij Onze Minister.

2. Het beroep kan worden ingesteld:

(...)

b. in de overige gevallen door de aanvrager, dan wel de houder van de erkenning, het consent, de vergunning of het verlof."

Artikel 45

"1. Met het toezicht op de naleving van het bij en krachtens deze wet bepaalde zijn belast:

1e de bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren;

(...)

3. De toezichthouder beschikt slechts over de in artikel 5:18, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht bedoelde bevoegdheid voorzover het betreft het openen van verpakkingen in het kader van het onderzoek van ladingen.

4. De toezichthouder beschikt niet over de bevoegdheid, genoemd in artikel 519 van de Algemene wet bestuursrecht."

2. Circulaire wapens en munitie 1997

"4.3. Geen vrees voor misbruik

Artikel 7, eerste lid WWM, stelt dat (onder andere) verlopen, onverminderd de bijzondere gronden tot weigering daarvan, worden geweigerd indien (onder meer) er reden is om te vrezen dat aan de aanvrager het onder zich hebben van wapens of munitie niet kan worden toevertrouwd of er reden is om te vrezen dat daarvan dan wel van wapens of munitie misbruik zal worden gemaakt.

Het tweede lid van artikel 7 stelt dat (onder andere) verlopen, onverminderd de bijzondere gronden tot wijziging of intrekking daarvan, door het bestuursorgaan of de Minister van Justitie kunnen worden gewijzigd of ingetrokken indien (onder meer) er aanwijzingen zijn dat aan de houder daarvan het onder zich hebben van wapens of munitie niet langer kan worden toevertrouwd of in geval van misbruik daarvan dan wel van wapens of munitie.

(...)

Het normale spraakgebruik verstaat onder 'misbruik', elk verkeerd gebruik. Het verlot en de wapens of munitie mogen alleen gebruikt worden voor het doel waarvoor het verlot is verleend. Onder misbruik van een wapen of munitie is ook te begrijpen het niet betrachten van de uiterste voorzichtigheid en zorg bij de omgang met het wapen of de munitie, zoals het niet afdoende opbergen van het wapen of de munitie. 'Vrees voor misbruik' en 'het niet langer kunnen toevertrouwen' zijn twee verschillende omschrijvingen voor in feite dezelfde situatie. Hetgeen hierna wordt opgemerkt met betrekking tot de invulling van het 'vrees voor misbruik-criterium' kan daarom analoog worden toegepast indien het de intrekking van een verlot betreft om reden dat het voorhanden hebben niet langer kan worden toevertrouwd.

Wapens en munitie vormen een potentieel ernstige bedreiging voor de veiligheid in de samenleving. Gelet op het betrokken zwaarwegende maatschappelijke belang van de veiligheid in de samenleving en de daaraan voor de overheid verbonden plicht deze veiligheid te waarborgen, dient een restrictief beleid te worden gevoerd, waar het de toepassing van het criterium 'geen vrees voor misbruik betreft'. Degene aan wie een verlot tot het voorhanden hebben wordt verleend, komt in een uitzonderingspositie te verkeren ten opzichte van zijn medeburgers, waarvoor immers het algemene wettelijke verbod geldt om wapens of munitie voorhanden te hebben. Die positie brengt met zich mee dat van de verlothouder stipte naleving van de wapenwettelijke voorschriften moet kunnen worden verlangd en dat van hem tevens wordt verwacht dat hij zich onthoudt van overtredingen die kunnen worden beschouwd als een tamelijk ernstige aantasting van de rechtsorde. Het weigeren dan wel intrekken van een verlot is geen strafrechtelijke sanctie, maar is een maatregel ter bescherming van de veiligheid in de samenleving. Tegen de achtergrond van het eerdergenoemde grote maatschappelijke belang, is daarom reeds geringe twijfel aan het verantwoord zijn van de te maken (of gemaakte) uitzondering - ook naar de vaste jurisprudentie van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State - voldoende reden om een verlot niet te verlenen respectievelijk in te trekken. Het spreekt voor zich dat die twijfel gebaseerd moet zijn op een objectief toetsbare motivering.

Voor de beoordeling van de vraag of in een bepaald geval vrees voor misbruik bestaat, dan wel er aanwijzingen zijn dat aan de houder daarvan het onder zich hebben van wapens of munitie niet langer kan worden toevertrouwd, worden in dit onderdeel een aantal concrete criteria gegeven. De korpschef zal aan de hand van deze criteria in elk geval afzonderlijk moeten bezien of hiervan sprake is.

Bij het onderzoek in verband met de vraag of er vrees voor misbruik bestaat dan wel of er aanwijzingen zijn dat aan de houder daarvan het onder zich hebben van wapens of munitie niet langer kan worden toevertrouwd kan gebruik worden gemaakt van informatie afkomstig uit de registers van de justitiële documentatie en van andere, politieke informatie, die afkomstig kan zijn uit verschillende bronnen.

(...)

4.4. Toezicht

Jaarlijkse controle van houders van een verlot tot het voorhanden hebben en van houders van een jachtakte.

Het is noodzakelijk dat bij alle verlofhouders en jachtaktehouders steekproefsgewijs, zoveel mogelijk tenminste eenmaal per jaar, wordt gecontroleerd of

- a. de wapens welke door de betrokkene voorhanden worden gehouden, beantwoorden aan de omschrijving op het verlot of de jachtakte;
- b. de betrokkene geen andere dan bij die genoemde wapens behorende munitie voorhanden heeft, en
- c. de wapens en/of munitie juist zijn opgeborgen.

Gelet op de aard van de controle, zal deze moeten plaatsvinden door middel van een, bij voorkeur onaangekondigd huisbezoek. Daarnaast is het te allen tijde mogelijk om, ter controle van bepaalde gegevens, betrokkene te verzoeken zich met zijn wapens op het bureau te vervoegen.

Uiteraard geldt dat personen die er blijk van hebben gegeven het met de naleving van de voorschriften niet zo nauw te nemen, aan een intensiever toezicht dienen te worden onderworpen dan personen van wie is gebleken dat zij de wapenwetgeving stipt naleven.

Bij lichtere onregelmatigheden, zoals kleine onjuistheden of slordigheden, dient een schriftelijke waarschuwing aan betrokkene te worden gegeven, waarin hem wordt meegedeeld welke onjuistheden of slordigheden zijn geconstateerd en waarin hij wordt gemaand om die in de toekomst te voorkomen.

Gegeven waarschuwingen en eventueel opgemaakte processen-verbaal kunnen er toe leiden ofwel dat aan het verleende verlot of de verleende jachtakte zwaardere voorschriften of beperkingen worden verbonden ofwel dat tot intrekking wordt overgegaan. Indien, nadat intrekking heeft plaatsgevonden, in een eventueel volgende beroepsprocedure kan worden aangetoond dat betrokkene één of enkele malen schriftelijk is gewezen op de niet correcte naleving van de WWM en van de Jachtwet, bestaat er een grotere kans dat de intrekking ook in beroep zal worden gehandhaafd."

3. Verlot wet wapens en munitie, model WM4

"VOORSCHRIFTEN

(...)

3: Het wapen en de bijbehorende munitie worden bewaard in afzonderlijke deugdelijk afgesloten en voor onbevoegde niet gemakkelijk bereikbare bergplaatsen.

(...)

7: De houder dient alle medewerking te verlenen bij controle op de Wet wapens en munitie.

N.B.: Bij misbruik van het verlot danwel van een wapen of munitie, waaronder mede te verstaan het niet betrachten van uiterste voorzichtigheid en zorg bij het omgaan met het wapen en munitie, zal het verlot onverwijld worden ingetrokken."

4. Folder "Wapenbezit en veiligheid" regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland 2004

"Voorschriften verbonden aan een verlot tot het voorhanden hebben van vuurwapens

'Het wapen en de bijbehorende munitie worden bewaard in afzonderlijke deugdelijke afgesloten en voor onbevoegden niet gemakkelijk bereikbare bergplaatsen.'

Het hier omschreven voorschrift is vrij ruim omschreven. Moet iedere wapenbezitter nu een zware kluis hebben of is het voldoende dat u 's nachts de achterdeur 'op de knip' doet? Beide voorbeelden zijn extreem. Een paar opmerkingen hierover. Uit het voorschrift blijkt in ieder geval dat uw wapens en munitie in afzonderlijke bergplaatsen moeten zijn weggeborgen. Het mag dus niet zo zijn dat een ongewenste bezoeker (lees: inbreker), of een nieuwsgierige huisgenoot in één of enkele handelingen de beschikking heeft over een wapen én munitie, dús een geladen vuurwapen.

(...)

Daarom enkele praktische aanwijzingen:

Natuurlijk is een speciaal voor het doel vervaardigde wapenkluis de beste oplossing. Deze kluis moet zijn voorzien van een afzonderlijk afsluitbaar vak voor uw munitie en eventueel voor uw geweergordels. Ook moet deze kluis van binnenuit stevig aan een muur worden verankerd. (...)

In wat oudere woningen zijn vaak vaste, ingemetselde kasten aanwezig. Deze kasten hebben echter vaak een dunne houten deur en slecht hang- en sluitwerk. U kunt van een dergelijke kast een uitstekende bergplaats voor vuurwapens maken, door er een stevige deur in te hangen en inbraakwerend hang- en sluitwerk, met, indien nodig, dievenklauwen aan te brengen. Wel moet u bedenken dat uw munitie op een afzonderlijke plaats moet worden opgeborgen. U kunt dit oplossen door in de betreffende kast een klein muurkluisje te bevestigen. In dit kluisje kunt u dan ook uw eventuele geweergrendels opbergen. (...)

Woont u in een nieuwbouwwoning, dan wordt het moeilijker. In deze woningen worden geen muurkasten meer ingemetseld, maar in veel gevallen losse kasten van hout of hardboard bijgeleverd. U begrijpt dat deze kasten geen deugdelijke bergplaats voor uw vuurwapen kunnen zijn. U zult dus een goede oplossing moeten creëren. Dus mogelijk toch de aanschaf van een wapenkluis.

Wij zijn er als politie uiteraard niet op uit om u op kosten te jagen. U moet echter ook begrijpen dat er een onaanvaardbaar risico ontstaat als uw vuurwapens in handen van criminelen belanden."

5. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 5:18

"1. Een toezichthouder is bevoegd zaken te onderzoeken, aan opneming te onderwerpen en daarvan monsters te nemen.

2. Hij is bevoegd daartoe verpakkingen te openen.

3. De toezichthouder neemt op verzoek van de belanghebbende indien mogelijk een tweede monster, tenzij bij of krachtens wettelijk voorschrift anders is bepaald.

4. Indien het onderzoek, de opneming of de monsterneming niet ter plaatse kan geschieden, is hij bevoegd de zaken voor dat doel voor korte tijd mee te nemen tegen een door hem af te geven schriftelijk bewijs.

5. De genomen monsters worden voor zover mogelijk teruggegeven.

6. De belanghebbende wordt op zijn verzoek zo spoedig mogelijk in kennis gesteld van de resultaten van het onderzoek, de opneming of de monsterneming."

Artikel 5:19

"1. Een toezichthouder is bevoegd vervoermiddelen te onderzoeken met betrekking waartoe hij een toezichthoudende taak heeft.

2. Hij is bevoegd vervoermiddelen waarmee naar zijn redelijk oordeel zaken worden vervoerd met betrekking waartoe hij een toezichthoudende taak heeft, op hun lading te onderzoeken.

3. Hij is bevoegd van de bestuurder van een vervoermiddel inzage te vorderen van de wettelijk voorgeschreven bescheiden met betrekking waartoe hij een toezichthoudende taak heeft.

4. Hij is bevoegd met het oog op de uitoefening van deze bevoegdheden van de bestuurder van een voertuig of van de schipper van een vaartuig te vorderen dat deze zijn vervoermiddel stilhoudt en naar een door hem aangewezen plaats overbrengt.

5. Bij regeling van Onze Minister van Justitie wordt bepaald op welke wijze de vordering tot stilhouden wordt gedaan."

Artikel 5:20

"1. Een ieder is verplicht aan een toezichthouder binnen de door hem gestelde redelijke termijn alle medewerking te verlenen die deze redelijkerwijs kan vorderen bij de uitoefening van zijn bevoegdheden.

2. Zij die uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift verplicht zijn tot geheimhouding, kunnen het verlenen van medewerking weigeren, voor zover dit uit hun geheimhouding voortvloeit."